

Barbara Polderman combineert stukken stof op zo'n intrigerende manier dat je er niet op uitgekeken raakt. Haar beelden zijn altijd 'dragers' van een gevoel of thema.

Als Barbara Polderman (1971) als kind een tekening maakte, deed ze dat niet om iets zo mooi of waarheidsgetrouw mogelijk af te beelden. Haar tekeningen vertelden altijd een verhaal. Ze hing ze op in haar kamer in de hoop dat haar moeder zo zou oppikken wat ze wilde zeggen, maar niet over haar lippen kreeg. Na haar opleiding aan de kunstacademie ging Polderman beelden maken, van dieren en mensfiguren. Haar expressieve sculpturen zijn nu te zien op haar eerste museale solotentoonstelling, in Het Valkhof in Nijmegen. Als je ze daar bij elkaar ziet staan, voel je meteen dat ze stuk voor stuk iets te vertellen hebben.

Een wonderlijk stel is het wel, dat is neergestreken in Het Valkhof. De huid van de mens- en dierfiguren die Barbara Polderman maakt, is niet bepaald alledaags te noemen. Die bouwt ze op uit textiel: repen meubel- en gordijnstoffen, stukjes vloerkleed, fluwelen lapjes, bont, stropdassen en kleurige lintjes. Daarvoor struint Polderman kringloopwinkels en (rommel)markten af.

Al die stukken stof met hun verschillende structuren, kleuren en patronen, weet ze op zo'n intrigerende manier te combineren, dat je er niet op uitgekeken raakt. De eerste opwelling is om de beelden aan te raken. Sommige hebben op het eerste gezicht een hoge aibaarheidsfactor. Maar als je wat langer kijkt, gaat er ook iets beklemmends van uit. De dieren, een olifantenfamilie, een arend, een leeuwin met jong, een uil op een nest en een wolf, mogen er dan wel herkenbaar uitzien, in geen enkel opzicht roepen ze het dierentuingevoel op. En met de mensfiguren, hoe authentiek ze ook ogen, is ook iets vreemds aan de hand.

Barbara Polderman is er ook niet op uit om een zo levensecht mogelijke wolf te maken. Dat is nooit haar uitgangspunt. Haar beelden zijn altijd 'dragers' van een gevoel of thema. Daar begint het bij haar ook altijd mee. Eerst bedenkt ze wat ze wil verbeelden, en soms weet ze dan nog niet eens of dat zal leiden tot een beeld van een dier of mens. Toen ze iets wilde maken over het thema onthecht zijn, eenzaamheid, moest ze aan een wolf denken. Dan gaat ze zoeken in de grote stapel met textiel in haar atelier. En geleidelijk groeit zo in haar hoofd het beeld van een wolf. Eerst maakt ze van kippengaas het geraamte van het dier, dat vervolgens 'body' krijgt met papier maché en polyester hars. Daarna maakt ze de vacht van repen stof en leer, vilt of een afgedankte bontjas, kortom alles wat ze met wolf associeert. Als je het dier nu ziet staan in de museumzaal, met zijn voddige vacht met losgetrokken draden, zie je eraan af wat het allemaal heeft meegemaakt in de wildernis, in zijn drang om te overleven. Het is onmiskenbaar een wolf, maar wat overheerst is het gevoel van desolatheid dat het dier uitstraalt. Dan is het toch een stuk aangenamer om te kijken naar de olifantenfamilie met drie jonkies. Vader en moeder zijn bekleed met stukken vloerkleed en fluwelige nep-Perzische tapijten, die je meteen aan het ouderwetse interieur van opoe doen denken. Warm en gezellig was het daar. Het familiegevoel, lekker op het zachte vloerkleed liggen, voor de snorrende kachel.

Menselijke emoties wil Polderman laten zien in haar dieren en zo de kijkers laten ervaren wat haar

beroert. En daarbij laat ze op een virtuoze manier vorm, inhoud en materiaal in elkaar overvloeien. Over de kleinste details is nagedacht. Zo geeft ze haar mensfiguren, die vaak in een innige omhelzing verstrengeld zijn, dan wel in een droomtoestand lijken te verkeren, nooit ogen. Het gaat er haar niet om dat ze zo levensecht mogelijk de wereld in kijken, al zie je wel meteen of het een man of vrouw is, jong of oud, blij of verdrietig. Maar voor het beeld van een jong meisje, dat symbool staat voor kwetsbaarheid en jeugdige overmoed, maakte ze een uitzondering. Haar ogen knipte ze uit donker glimmend papier. Alleen zo lukte het om het meisje lekker uitdagend te laten kijken. Maar Polderman laat tegelijkertijd ook zien hoe kwetsbaar en onzeker die stoer ogende pubers kunnen zijn, door haar 'huid' op te bouwen uit hele tere stoffen.

Naast beelden van dieren en mensen maakt Polderman ook collages: kijkkasten waarin ze de natuur etaleert. Vogels en andere dieren heeft ze daarin met bloemen en planten samengebracht in collages met een enorme dieptewerking. De gelaagdheid die zo verborgen aanwezig is in haar beelden van mensen en dieren, krijgt in haar collages een hele zichtbare vorm. Zelf omschrijft ze haar kijkkasten als 'innerlijke landschappen'.

De presentatie in Het Valkhof is Polderman's eerste solotentoonstelling in een museum. Dat is natuurlijk eervol, constateert ze. Maar ze vindt het vooral inspirerend dat haar beelden nu voor het eerst bij elkaar staan en zo samen de bezoekers haar wereld in kunnen trekken en vertellen wat haar raakt.